

I.

Rozárka sklízela ze stolu. Za okny domu královského písaře na Starém Městě pražském byla už skoro tma a zvony na kostelních věžích hlásaly věřícím, že se blíží nešpory. V míse zbylo dost čočky, a to neměla Rozárka ráda. Podívala se s přísností hospodyně na Jiřího Adama z Dobronína a zeptala se, zda mu snad večere nechutnala.

„Byla skvělá,“ uklidňoval ji královský písař, opřel se o stěnu a uvolnil si kožený opasek, na němž visela dýka s nádherně cizelovanou rukojetí. „Kdybych mohl, sním to všechno. Ale poslední dobou mám problém dopnout úřední kabátec. A navíc, nejsem už nejmladší. Musím se šetřit. Všechny učené spisy rád střídmost. Chybí mi pohyb.“

Rozárka přikývla a obrátila se na pomocníka královského písaře bakaláře Petra. Tvářila se ještě o něco přísněji než před chvílí. „A co ty? Ty také tloustneš, žes nedojedl?“

Bakalář Petr se zasmál a pokusil se Rozárku obejmout kolem pasu, ale hbitě odskočila a pleskla ho přes ruku. Štvalo ji, pokud žertoval ve chvílích, kdy chtěla mluvit o důležitých věcech, a nedojedená večere pro ni důležitá byla.

Petr pokrčil rameny a s hranou vážnosti začal vysvětlovat, že i on vychází z učených knih. Ty, které studuje on, radí lidem v mladším věku. A skoro všechny doporučují střídmost v jídle, aby pak měl muž co nejvíce sil.

„Zatím jsem si nevšiml, že by měla tvá střídmost v jídle nějaký výraznější vliv na množství listin, které v úřadě vyřídíš,“ popichoval ho pobaveně Jiří Adam z Dobronína. Na podobnou poznámku jeho pomocník čekal. Okamžitě opáčil, že střídmost v jídle, o níž učené knihy mluví, se samozřejmě neprojevuje

u zaprášených písařských pulpitů, ale v ložích krásných žen.

„Opravdu?“ protáhla Rozárka a nenápadně mrkla na Jiřího Adama z Dobronína. „Že jsem si ještě nevšimla?“

Ale na bakaláře Petra byla krátká. Pokrčil nevzrušeně rameny, že on samozřejmě mluvil ne o jednom loži, ale o ložích a že každá dívka dostane jen to, co si zaslouží. Rozárka na okamžik zaváhala, zda se má urazit. Některým žertům prostě odmítala rozumět. Ale v komnatě vládla tak příjemná pohoda, že ji nechtěla rušit. Navíc potřebovala s královským písařem probrat jednu záležitost, s níž si nevěděla rady. A kterou považovala za stejně důležitou, jako byla mísa s nedojedenou čočkou.

Odnesla zbytky do kuchyně, ale skoro hned byla zpátky a v ruce nesla odřené desky se spoustou papírů. Položila je na stůl a sedla si na lavici vedle bakaláře Petra. Klepla ho přes ruku, kterou se snažil položit jí pod stolem na suknici, a oznámila, že přinesla něco, co je trochu zvláštní.

„Učené knihy také radí, aby se člověk ve vyšším věku vystríhal práce po jídle, protože kyselé šťávy působí neblaze na tělo,“ vykládal rozmarně Jiří Adam z Dobronína, ale v rozporu s tím si dychtivě papíry prohlížel. Rozárka s dobromyslnou laskavostí připomněla, že sám před chvílí řekl, že na to, aby dopnul svůj úřední kabátec, potřebuje víc pracovat.

Pak nalila do třech číší zlatavou, hořce vonící medovinu. Tu měl její pán nejraději. I když ona sama jí nemohla zpočátku přijít na chuť, patřila k večerním rituálům domácnosti. Na příjemné věci si však člověk zvykal rychle. Ve starobylém domě v Kaprově ulici našla Rozárka druhý, a popravdě mnohem lepší domov.

„Moc tomu nerozumím, co to je?“ optal se Jiří Adam z Dobronína zvědavě a napil se. „Vypadá to jako poznámky nějakého kronikáře. Ale kronikáře hodně pomateného. A zbytek jako rébus vtípálka. Odkud to máš, Rozárko?“

„Dobře víte, urozený pane, že před svou minulostí člověk nikdy neuteče. Nedávno jste mě poslal vyšetřovat do nevěstince paní Sabiny. Jedna z tamních dívek pochází z Rokycan a pracovala i v Plzni... Říká si Šutka, ale původně se jmenovala Marti-